

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

De set en set

Imma Merino

Sense paper

Quan dos anys i dos mesos després de l'última vegada, un cop mostrat el certificat de vacunació anti-Covid i registrada la bossa

com s'ha fet habitual amb el pretext del terrorisme i de la pirateria, vaig accedir a l'anomenat Palau del Festival de Canes, vaig constatar alguna cosa que em temia: han desaparegut els cassiers, on dipositaven els dossiers de premsa de les pel·lícules i altres "papers" amb informacions, com ara el de la programació de l'endemà. S'obrien amb la targeta de l'acreditació i hi havia moments en què ressonava una fressa metàl·lica per tota la sala, sobretot després de les projeccions matinals a dos quarts de nou per a la premsa que en certa manera també han deixat d'existir per motius que ara no venen al cas.

És cert que feia temps que cada cop hi havia menys dossiers i que eren menys elaborats. A vegades ja no eren paper, substituït per nous formats. Guardo dossiers magnífics. De tant en tant em diuen que hauria de llençar-ne, però suposo que encara em costarà més. A la meua estima pel paper i a determinades pel·lícules referides als dossiers, a la meua resistència a llençar, s'hi afegirà el valor de conservar una cosa més que ha desaparegut: un testimoni d'altres temps.

Abans d'entrar al Palau i sortint-ne, em vaig adonar que no sentia el crit de "Libé, Libé, demandez Libé!". Un crit també d'altres temps, de quan s'esperava la sortida dels diaris en paper. El venedor ens creava la sensació que esperàvem aquell diari. A l'endemà tampoc vaig sentir-lo. Ni cap altre dia. Què se n'haurà fet de l'Antoine? A ell no l'interessava el cinema, sinó el futbol. L'he trobat a faltar: comprar-li el diari i parlar amb ell sobre el Barça, pel qual sempre em preguntava.

EDITORIAL

El paper clau d'Òmnium

L'acte central de commemoració del 60 aniversari d'Òmnium Cultural, reunint per primer cop en un acte públic Carles Puigdemont i Oriol Junqueras –també Carme Forcadell i Anna Gabriel–, ha posat l'accent i el focus mediàtic en la vessant més política de l'entitat en aquest moment de la seva història, centrada a afavorir la unitat de l'independentisme i a defensar els drets civils i les llibertats dels catalans. També ha estat així durant els deu anys llargs d'esclat del sobirisme a Catalunya, coliderant juntament amb l'ANC les mobilitzacions populars que van culminar en l'1-O, afrontant amb fermesa la repressió de l'Estat i l'empresonament del seu president, Jordi Cuixart, i fent bandera de

l'amnistia per als presos i exiliats polítics i del dret a l'autodeterminació de Catalunya com a sortida al conflicte polític amb l'Estat.

Amb tot això, Òmnium no ha perdut ni un bri del seu esperit i objectius fundacionals, treballant per la promoció de la llengua i la cultura catalanes, així com per l'educació i la cohesió social. Uns valors recollits pels fundadors –Lluís Carulla, Joan Cendrós, Fèlix Millet, Joan Vallvé i Pau Riera– el 1961, en plena dictadura franquista, amb grans dificultats i fins i tot un període de clandestinitat entre 1963 i 1967, i continuats pels successius presidents, a través de multitud de campanyes per promoure el català a l'es-

cola, als llibres, a la restauració, als mitjans de comunicació al llarg de l'últim quart del segle passat o la constitució de la Federació Lull, amb l'Obra Cultural Balear i Acció Cultural del País Valencià, com a ens multiplicador d'aquesta tasca a tots els territoris de parla catalana. Una feina ingent i valuosa per al país, com ho són les nits literàries de Santa Llúcia, el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, la Llança de Sant Jordi, la Flama del Canigó i altres projectes culturals que, en absència d'un Estat propi i les seves estructures, han convertit Òmnium Cultural en un dels nervis de la identitat nacional catalana, alhora que una eina per esperonar els responsables polítics a defensar el país.

La foto

La inundació del segle és el que ja s'espera Suïssa, que mira de reüll el que ha passat a Alemanya i veu com creixen els nivells de llacs i rius, com l'Aare, desbordat a Berna ■ EFE

La frase del dia

Josep Maria Argimon

CONSELLER DE SALUT

“Amb aquestes xifres de contagis, clarament no hem fet bé les coses”

Keep calm

“Sol, a la fi! Ja només se sent el renou d'alguns fiacres tocant tardans i lassos. Durant unes quantes hores posseïrem el silenci, si no el repòs. A la fi! La tirania del rostre humà ha desaparegut, i ara ja no sofriré més que per a mi sol.” És Charles Baudelaire traduït per Joaquim Sala-Sanahuja dins els *Petits poemes en prosa* que ha editat adesiara. També podeu trobar aquest poema: *A la una de la matinada*, traduït per David Cuscó i editat per Flaneur com a *L'spleen de París*, i en aquesta versió alguns cotxes van endarrerits i tardans, i el sofrir és patir. Els 200 anys de Baudelaire, de la seva provocativa modernitat, no cadu-

A la una de la matinada

Xavier Graset

quen, i a més d'aquestes traducció també hem tingut la de *Les flors del mal*, que ha fet el poeta Pere Rovira. Potser hem tingut més festa aquí amb Baudelaire que no a França, on el pare de la poesia moderna continua sent indigest. Però digestions i festes al marge, jo havia agafat Baudelaire perquè té aquest poema que va titular *A la una de la matinada*. I la una torna a ser l'hora d'estar sols, de donar doble volta al pany per fortificar les barricades que ens separin del món. Baudelaire així ho planteja després d'haver tingut una jornada plena d'interacció social, malcontent amb tothom, i malcontent amb ell mateix, amb ganes de rescabalar-se en la

solitud de la nit.

Des d'aquesta nit passada a la una de la nit hem de ser casa, ja sigui en solitud, ja sigui en família o bombolla. En tot cas el toc de queda torna per mirar de frenar aquestes xifres tan desbocades que ens han fet enrojolar a ulls d'Europa. I de tan enrogits en el mapa no ens volen ni veure. El conseller Argimon ha acceptat que va ser un error permetre els festivals musicals perquè les mascaretes al colze no ajuden a frenar contagis. I aquest és el lloc on les duen molta gent, ja siguin en un festival, ja sigui anant pel carrer enmig de la massificació. I és que, com diu Baudelaire, no tothom pot prendre un bany de multituds. I menys ara.